

Dünya Hâlleri-2

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor" (51.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kıymetli kardeşlerim,

Dedik ki; gerek fert gerek ümmet bağlamında, ailemizde ya da coğrafyamızda yaşadıklarımız; bir böbreğin taş üretmesi ve taşın düşme süreci gibidir. Allah'a iman eden ve Kâbe'yi tavaf edenlerin, Kur'an'ı sabah-akşam okuyan Müslümanlar'ın Allah'a ait bir mülkte itilmiş, horlanıyor olmaları, son insanlık gemisi olarak yeryüzüne gönderdiği ümmet-i Muhammed'in Allah'a rağmen böyle olmaları, yaşamaya mecbur olmaları kabul edilebilir bir şey değildir.

Kesinlikle mülk Allah'ın, din Allah'ın, Peygamber Allah'ın, şeriat Allah'ın, Kur'an Allah'ın ve bu Kur'an'ı, şeriatı yaşamak isteyenlerin kovalanıyor ve yok edilmek isteniyor olmaları, Allah'a rağmen olamaz. Mümkün değildir.

Bizim anlayamadığımız bir sıkıntımız, yorumlayamadığımız bir çerçeve vardır; bu başka türlü kabul ya da tevil edilemez.

Yani bizim mevcut perişan durumumuz, bir böbreğin taşlarını düşürmesi durumu değilse o zaman, bebeğin diş çıkarmasıdır. Lokmasını kendi ısırarak çocuğun diş çıkarma sürecidir. Yarın ekmek ısırırken zevklenecek çocuğun bugün diş çıkarma eziyetini de yaşaması lazım. **Bütün insanlığın kurtuluşu için gelmiş bir ümmet, bütün insanlık kadar çileye talip demektir.** Kendi dişleriyle gıdasını alacak böyle bir ümmet, sadece Orta Doğu'da petrol kavgası yapan ve petrolü emip enerji piyasasına sahip olduktan sonra akşam birasını içmek üzere evine çekilecek kültüre sahip değildir.

Bu ümmet petrol emmek için değil, petrolün de olduğu topraklarda Allah'ın dinini hâkim kılmak için vardır. Elbette petrolü keşfedinceye kadar mücadele veren ve sonra da gıdasını emdiği için rahat eden Batı uygarlığı gibi işi rahat değildir.

Bebeğin diş çıkarırken günlerce bağırıp çağırıp ateşli hastalıkları varmış gibi görüntüsü, aslında bebeğin hayatıyetinden kaynaklanır. Aslında yarın yemek yiyebilmek için sıkıntı çekiyor bebek. Yeryüzü hâkimiyeti için var olmuş bu ümmet de bugünkü sıkıntılarını bir diş büyütme eziyeti olarak görmelidir. Yoksa Allah, vahşi Batı hegemonyasının altında yalnız bırakmış, yokluğa ve helak olmaya bırakmış değildir ümmeti. Böyle iman ediyoruz.

Kardeşlerim,

Bu çocuğun bağırması diş çıkarmasındandır. Şeytan binlerce yıldan beri bu çeneyi beslemekte ama binlerce sene üzerine çene kemiği deliniyor ve ümmet-i Muhammed, insanlığın çenesinde diş büyütüyor. Bu büyütme 1400 senedir İblis hazmedemiyor. Ama hayatı ve yeryüzündeki varlığı, kendi 50-60

senesinden ibaret zannedenler, ümmet kafasıyla kafalanamamış olanlar “neler oluyor!” diye feryat ve figan etmektedirler. Bu mantık sahipleri için de normaldir böylesi. Çünkü hayat kendisinden ibarettir.

Bizse hayat deyince insanlık anlıyoruz. Yeryüzünde hayat neyse bizim için insanlık da odur. İnsanlığın ömrü ne kadarsa hayatımız da o kadardır. Biz şahsımızı, eşimizi, ana-babamızı bu hayatın içinde bir noktanın oluşumunu sağlayan parçacıklardan ibaret görüyoruz. Nokta dahi değiliz. Çünkü insanlık diyoruz; Âdem’in bütün çocukları diyoruz. Cennete geri dönmek için yaşayan milyarların bütününe insanlık diyoruz. Ve bu ümmet de **وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا** “yeryüzünün imarı için” görevlendirilmiş bir hazırlık sürecindedir.

Ve bütün bunlar; namazlarda okuduğumuz ve çocuklarımıza ezberlettiğimiz Kur’an’ımızda olan şeylerdir. Bunlar hayalî bir âlemde gördüğümüz ya da görmek istediğimiz için gördüğümüz şeyler değildir; Allah’ın kitabında bunları kanun kanun okuyoruz. Ancak başımıza gelmiş Yahudi musibetinden, Siyonizm belasından daha büyük şey; Allah’ın kitabını ders için değil okuyup ölümlere savmak için anlamış olmamızdır. Bundan dolayıdır ki aslında tekrar ettiğimiz şeyleri hatırlamıyoruz.

Tıpkı ‘Allahuekber’in her gün tekrar edildiği gibi; bu tekrara rağmen hâlâ Allah’tan başkalarının büyük kabul ediliyor olması gibi.

Kıymetli kardeşlerim,

Bir iki örnekle, bu şuuru nasıl yakalamamız gerektiğini yani dış çıkarma sürecinden sonrasının Allah’ın dininin, şeriatımızın dünya hükümrânlığı olacağını, bizim de onun kulları olarak şu bulunduğumuz nöbette birtakım sıkıntılarla karşılaşacağımızı bilmeliyiz. Bunu bize söyletecek olan da Allah’ın ayetleridir, Kur’an-ı Azimuşşan’dır.

Enbiya suresinin 35. ayetini belki elli defa duyduk veya okuduk. Şimdi bu ayetleri bir dinleyelim; bakalım Allah Teâlâ ne vaat etmiş bize ve neyle karşılaşmışız. Ama bir şartla; dünyanın benden ibaret olmadığını, insanlığın yedi milyar olduğunu ve bunların bir kısmının, Peygamber’ini kabul ve itiraf ettiğini bir diğer kısmın da asi olduğunu bilerek; hayatın içinde benim, uzaydan bakıldığında görülemeyecek bir yerde olduğumu kabul ederek ve zaman da ilk insan Âdem aleyhisselamdan son insana kadar devam eden sürecin adıyla...

Öyleyse Allah ne buyuruyor: **وَتَبْلُوكُمْ بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ** “Sizi bir sınama olarak iyilikle de kötülükle de imtihan edeceğiz.” Hayırla da şerle de imtihan olacaksınız. “Sonunda bize geleceksiniz.” Asıl düşünülmesi gereken, sonunda Allah’a gidiştir. Gitmeden önce de “şerle de hayırla da sınanacaksınız.” Çok basit bir kural, kardeşler.

Demek ki sınanma-deneme olmadan Allah’a gidiş yok. Allah’a gidiş için her yaratılan insan muhakkak denenecek. Bu deneme de hep zulümle, despotlukla olmayacak; hayır ve şerle olacak. Mesela Allah, evlat verecek; kimisi bu evladın asi ve vurdu kirdılı olmasıyla imtihan olacak kimisi de harika bir çocuk olup onunla sınanacak. Peki harika çocuk nasıl imtihan olur benim için; harika çocuğu harika kıvamda tutup tutamadığımla.

Nice anne-babalar kıyamet günü gelecekler; Allah onlara, insanlığa derya gibi hizmet edecek bir çocuk vermiş ama onu değerlendirememişler. Serseri yetiştirmişler. Dolayısıyla imtihanı kaybetmiş olarak gelecekler. Hâlbuki o, çocuğu ‘kötü’ olanların akıbetinin kötü olacağını düşünüyordu. ‘İyi’ çocuğu iyi değerlendirememek de bir imtihan çeşididir.

Malı helalden kazanın, buyurdu Allah bize. Dolayısıyla çalan-çırpanlar, kumardan kazananlar helak oldu diye düşünüyoruz. Doğru; kumardan kazananlar helak olacaklar. Ama bir şey daha var: Helali helal bir üretimde kullanamayıp yastık altında çürütenler ne olacak? وَتَبْلُوكُم بِالشَّرِّ وَالْحَيْرِ buyruluyor; “hayır ve şerle imtihan edeceğiz.” Bu dünya keyif yeri değildir; hiç kimse için değildir. Dolayısıyla eşler dahi bir imtihandır; iyi eş de kötü eş de.

Evladını hırpalayan bir anne-baba da imtihandır, narin olanı da. Namaz kılan da imtihandır, kılmayan da. İmtihan olmayan bir şey yoktur. Oruç tutan bir mümin olarak sen hangi noktada olmalıydın ama hangi noktadasın? Hacca gittin geldin, çok güzel. Hacdan sonra seni Allah nasıl görmek istiyordu, sen hâlâ ne durumdasın? Yerinde sayıyorsun ama hacca gittim diye seviniyorsun. Esasen hac seni, kaybeder duruma getirmiş farkında olmadan. Bunların hepsi birer imtihandır.

Sırf bunun için sevgili Peygamber’imiz sallallahu aleyhi ve sellem, farz namazlarda selam verdikten sonra üç defa اللَّهُ اسْتَغْفِرُ الله dememizi buyurmuyor mu? Namaz kılıyorsun ve Allah’ın emrini yerine getiriyorsun ama selamdan sonra “Estağfirullah” demeni söylüyor. Kaş yaparken göz çıkarmış olma riski taşıyorsun çünkü! Olabilir. Bunun için istiğfar et, diyor.

Demek ki dünya hâllerine dair anlamamız gereken kurallardan biri de şudur ki Rabbimiz, sadece Ebu Cehil ve Ebu Leheb’le imtihan etmiyor. Daha sonra Peygamber aleyhisselamın yanı başında bile, müşriklerin saldırısı olmadan rahatça sabah namazı kılarken de imtihan hâlindesin. Bunu anlamamız lazım. Hayat olduğu gibi imtihandır. Böyle anlayabildiğimiz zaman, Allah’ın izniyle nimetleri tam olarak yaşarız ve nimet olmadığını zannettiğimiz şeyleri de akıbet olarak nimete dönüştürebiliriz.

Kardeşlerim,

İkinci bir kanun anlamamız lazım:

Geriye doğru gide gide, Hasan Basrî’ye kadar gidelim. Hadi diyelim, şimdiki hocalarımız ve âlimlerimiz, laik bir devletten maaş aldıkları için konuştuklarında bereket olmuyor. Hocalarımız çıkıyorlar; cuma hutbesinde-vaazda ayetler, hadisler okuyorlar ama insanlar öbür hafta topluca tövbe edip meyhaneler kapanmıyor. Bir önceki asra gidelim: Başında Osmanlı halifesi bulunan bir toplumda da hoca efendilerin sözleri dinlenmiyordu.

Bu kadar eser yazılıyor, diyelim ki eskiden sadece kütüphanelerde vardı; şimdi Müslümanlar’ın evlerinde Mushaf, tefsir... her şey var. Diyelim ki Hasan Basrî, sadece Basra’da konuşuyordu. Fudayl bin İyad sadece Mekke’de konuşuyordu. Şimdi bir hoca efendinin güzel bir konuşmasını bir milyon insan internette indiriyor-dinliyor.

Kur’an ruhlara şifa, Peygamber Efendimiz aleyhisselam da cevâmiu’l-kelim; yani her şeyi öz olarak ifade eden bir Peygamber. Onun konuşmaları insanlara ulaşıyor. Mesela, Mekke-i Mükerreme’de cuma hutbesi veya Arafat’taki hutbede ayetler-hadisler okunuyor ve anında bütün dünyaya yayılıyor bunlar. Sadece hacca gidenlerin akrabaları izliyor olsa, 50 milyon insan o hutbeyi dinliyor. Sonra kayıtlara geçiyor ve milyonlarca kere daha dinleniyor.

Peki bu tesir nerede? Niye insanlar Mekke’de Allah’ın ayetlerini dinleyince etki altında kalmıyorlar? Bizim yaşadığımız şu ülkede milyonlarca insan cuma namazı kılıyor. Hutbedeki ayetleri-hadisleri dinliyorlar. Milyonlarca insan bayram namazı kılıyor. Neden hâlâ insanlar ıslah olmuyorlar? Bugün dünyada Kur’an-ı Kerim kadar basılan-satılan-tüketilen bir kitap yok. Avrupa’da da İsrail’de de Mushaf satılıyor hep. Meali

de satılıyor; Türkiye’de elliden fazla Kur’an meali var. Kiminin üzerinde otuzuncu baskı yazıyor, kiminde ellinci. İnsanlığın Kur’an’a ve onun mealine büyük bir ulaşma fırsatı var.

Niye İslamî şuurlanma istenen düzeyde artmıyor? Cevap yine Kur’an-ı Kerim’den olacak. Zaten Kur’an’dan olmadıkça biz kendi kendimize cevap vermiş oluruz.

Bir sırrı; camideki hoca efendi yakalayamamış, kitap yazan âlim yakalayamamış, davet için yollara düşen yakalayamamış, ben burada yakalayamamışım, beni dinleyen yakalayamamış, yarın konuşacak âlimi dinleyen de yakalayamamış. İşte bu sırrı yakalayamamış olanlar endişe edip duruyorlar.

Hâlbuki Enfal suresinin 42. ayetini 42 defa okumuşuzdur. Allah niye Kur’an indirdiğini, niye Peygamber gönderdiğini, müşriklerle Bedir’de niye savaştığını, -bizim ifademizle- Allah’ın niye bu kadar büyük yatırım yaptığını ve iman etmeyeceklerini bildiği hâlde kâfirlerin ayağına peygamber gönderdiğini; bunların cevabını buradan okuyalım:

لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَن بَيْتِنَا وَيَحْيِيَ مَنْ حَيَّ عَن بَيْتِنَا

Ayet, Bedir günlerinden bahsediyor. Medine’deki ağırlıktan, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin, eline kılıç almak zorunda olmasının sonuçlarından söz ediyor.

Her şeyi biliyor Allah. Buna rağmen, bunca ‘yatırım’ neden yapıyor, on binlerce peygamber, yüz binlerce âşığı ve onun adına dinini yaymaya çalışan âlimi, hocası, zahidi, dervişi, yazarı, davetçisi... “Ölüp gidenin ve yaşayanın da hak ediş belgesi belli olsun.”

Biz bu ayeti bugün anlarsak, yarın 1000 kişiye konferans verdiğim yerde 2 kişi bile okuduğum ayetleri anlamış olsa kahrolmam. On beş çocuğu olsa bir insanın, Resûlullah’ın öğrettiği gibi çocuklarını terbiye etmek istediği hâlde onların hiçbiri namaz kılmasa, kahrolmaz. Eğer bu sırrı anlamazsak “camiye gönderdim, namazı öğrettim” ya da “aylardır konferans veriyoruz” diye herkesin Allah’ın aradığı gibi bir kul olacağını zannederiz ve hayal kırıklığına uğrarız.

Allah’a çağırınlar, Peygamber dâhil; çağırılanların sayısını biriktirmek için yapmıyorlar bunu. Daveti oy-kalabalık toplamak için yaptırmıyor Allah; asıl neden, kıyamet gününde hak ediş belgeleriyle cennete veya cehenneme girilebilmesidir. Kâinattaki bütün düzen bunun için kurulmuştur. Bunca ‘yatırım’ bunun için değer miydi; kul olarak bunu sorma hakkımız yok.

On genç, ‘İslam devleti kurmak ve şeriat sistemini oluşturmak için’ yola çıkarlar; kuramayınca da yirmi sene sonra çöker ve moralsiz şekilde Rablerine giderler. İslam devleti kurmak için çalışmak, kâğıt üzerinde güzeldir. Asıl çalışma, İslam devleti kurarken çalışmış olmanın hak ediş belgesini elde etmek için yaşayan delikanlı olmaktır. Eğer bu ikincisi için çalışırsa bir insan, İslam devletini kursa da kurmasa da kazanmış olarak gider. Birinci düzeyde kalan ise devleti kuramadığı zaman aradığını bulamaz.

Yunus aleyhisselama bakıyoruz, yüz bine yakın ümmeti varmış. Lut aleyhisselamin ve başkalarının on kişisi de yok. Nuh aleyhisselamda yüz kişi yok. Ama hepsi, “Rabbim beni, üzerime düşeni yapıyor, fedakârlık ediyor, uykusuz kalıyor şeklindeki kıvamımda görsün” diye çalışmıştır. ‘Bakanlıkları olan bir İslam devleti’ kurmak için yola çıkanlar bunu yapamayınca hem kendilerini kahrettiler hem de asıl yapılması gerekeni ve ana gayeyi bir kenara bıraktıkları için belki de Allah’ın rızasında da sıkıntı yaşayacaklar. Kimin niyeti nerede saklıdır, bunu Allah bilir nihayetinde.

Dünya hâllerini çözerken unutmamız gerekenlerden biri de Enfal suresinin 42. ayeti. Bir de bu ayeti perçinleyen ve ümmet-i Muhammed'e slogan gibi aktarılması gereken, Bakara suresinin 272. ayeti var. Ayet Peygamber aleyhisselama hitap ediyor: لَيْسَ عَلَيْكَ هُدْيُهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ "O insanların hidayete ermeleri senin işin değil. Hidayet Allah'ın elindedir." Allah'a davet eden Peygamber'e "Hidayet senin elinde değil" diyor Allah. Buna rağmen Peygamber, kapı kapı dolaşiyor.

Bugün biz bir dernek kurduk, şehrin göbeğinde bir cami yaptık diye insanlar üç gün içinde tamamen Müslüman olacaklar diye bir kural oluşturamayız. Peygamber'e bile Allah, hidayetinin onun elinde olmadığını buyurduysa bir cami imamının elinde ne olabilir? Bir kitap yazarının, çok çalışmaktan hastanelere düşecek kadar dertli bir vakıf çalışanının, âlimin elinde ne olabilir? Yürekler âlimlere değil, Allah'a bağlıdır. "Kalpler, Allah'ın iki parmağı arasındadır" buyuruyor Efendimiz aleyhisselam; dilediği gibi hareket ettirir onları.

Bizim anlamamız gereken şey; dünyadaki mevcut durumun ne olduğuyla değil mevcut duruma karşı aktivitemizden sorumluyuz. Dünyanın nerede durduğu değil, bizim dünyada nerede durduğumuz önemlidir. Allah'tan yana ve gecesi-gündüzünü Allah'la dertlendirmiş insanlar olarak mı duruyoruz yoksa maddî imkânlarımızla bir şeyler yapıp dünyayı çevireceğimize mi inanıyoruz? İki arasındaki fark da akıbetimizdir.

Hac suresinin 41. ayeti, bugün için dünyanın gidişatına dair bir şeyler anlamak isteyen herkese çok net bir parola öğretiyor.

Biz İslam devleti kurmak istiyoruz, yeryüzünden zina, alkol, kumar kalsın istiyoruz, cinayet olmasın, zulüm olmasın, eşler birbirlerinin kıymetini bilsin, babalar da evlatlarını Allah'ın bir rahmeti diye görsünler istiyoruz. Sokaklarımızda güvenlik ekipleri olmadan huzur istiyoruz. Terör olmasın, esnaf kandırmasın, vatandaş da hile yapmasın istiyoruz. Yalan-gıybet-iftira kalsın istiyoruz. Yeryüzünde insanî bir düzen istiyoruz. Bu insanî düzen için bir şeyler yapmaya çalışıyoruz ve herkes de bu niyetle bir şeyler yapıyor.

Ne diyor bu ayet: وَ لِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ "İşlerin son kararını Allah verir." İş gider Allah'a dayanır. Kâfirlerin, şeytanın emriyle yaptıkları bütün işler de sonunda Allah'a dayanıyor. O hükmediyor da oluyor.

Sevgili kardeşlerim,

Bunu avuçlarımızın içine yazmamız lazım. İnternette haberleri izleyenler bu ayete bakıp sonra yeniden o haberlere bakmalıdırlar. Bir trafik kazasında da terör olayında da işlerin sonu Allah'a gidecek. Bu, "Biz çok güçlüyüz, Allah da güçlü" demekle "Allah'tan başka güç sahibi yok" demek arasındaki farktır. Tek güç sahibi Allah'tır. İman ve hazmederek bunu söyleyen birisi, ayetteki sırrı da anlar.

Madem bu ayete, "İşlerin son kararını Allah verir" diye iman ediyoruz, kendimize bir soralım: Bunun heyecanı var mı bizde? Ben rolümü yaparım, dinimin bana verdiği görevi yerine getiririm, sonra ne olduğuna da وَ لِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ "İşlerin son kararını Allah verir." Lut aleyhisselam da rolünü oynadı, çaktı gitti. Çünkü وَ لِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ

Dünyayı helak etmek istiyormuş Allah; bana ne? Ben vazifemi ve Rabbimin emrini yerine getirip gençliğimi Allah için harcadım, kendimi değil ümmetimi öne çıkardım, pinti değil infak eden mümin oldum mu; gerisi için وَ لِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ Zaten dünyayı yıkmak için yaratmış Allah ve istediği zaman da yıkacak. Ama dileriz ki bu yıkılıştaki bizim vebalimiz olmasın.

Trafik kazası yapan için: **وَلِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ**

Plaza yapan için: **وَلِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ** Çünkü Karun'un da çok serveti vardı.

Seçim kazanan için: **وَلِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ**

İflas eden ya da çok zengin olan için: **وَلِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ**

Dünyada bireysel ya da toplumsal hayatın sırrı budur. Ölülerin çocukları ve torunlarıdır, derler bu yüzden. Hiç kimsenin üçüncü dedesi yaşamıyor. En büyük gerçek: **وَلِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ**

Bir Abbasi menkıbesidir; menkıbe, ayet-hadis olmayan ancak değerli söz-olay demek. Behlül Dâna, tasavvufta adı çokça geçen ve zühtle meşhur biridir, ısrarla Harun Reşid'in yanına girmek istemiş. Harun Reşid, tam anlamıyla Müslüman bir imparator. Ümmeti 20 yıl yönetmiş ve şöyle bir zevki var: Bir sene hacca gider, diğer sene bir ülke fethedermiş. Güzel günler yaşatmış ümmete, tenkit edilecek tarafı da çoktur. Allah mağfiret etsin.

Behlül, Harun Reşid'e "Sen kimsin?" diye sormuş. Harun Reşid de emiru'l-müminin ve bu sarayın da sahibi olduğunu söylemiş. Ona şöyle sormuş Behlül Dâna: "Senden öncekiler de 'benim' diyordu; sana nasıl geçti bu saray? Birinden başkasına geçen şeyin, o kişinin olmaması lazım." Bir şey senin nasıl olabilir; baban da 'benim' diyordu ve onun olmadığı ortaya çıktı. Her şeyin ucu Allah'a dayanıyor.

Aziz kardeşlerim,

وَلِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ beraberinde üç sonuç getirir:

Bir: Madem ki son karar Allah'ındır, hoca efendi, yazar, vakıf başkanı, anne-baba, çalışan, siyasetçi, infak eden, ümmeti adına iş yapanlar... **وَلِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ** demek, sen sonla değil çalışmakla mükellefsin demektir. Son imzayı atan Allah'tır. Sen vidayı takmakla görevlisin. Çalışırız, sonucu Allah hükmeder ve nasıl murat ediyorsa öyle yapar.

İki: İşlerin son kararını Allah veriyorsa o zaman ecrimizi kaybetmiyor bizim. Allah, sonu bana ait, diyorsa baştan sona kadar olan bölümde de ben iş yapacağım, sonucu Allah belirleyip mührü basacak; demek ki Allah benim çalışmamı zayi etmiyor. **إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ** "İyi iş yapanların yaptığını zayi etmiyor Allah." Benim derdim, Rabbimin rızasını kazanmak, sevap ve cennet; bunlardan biri miydi? Evet. Bu işin nasıl sonuçlanacağına göre değil ki bu. Cenneti, sevabı, ecri benim çalışmama göre verecek Allah.

Üç: Ümmet adına iş yaptığını düşünen siyasetçi, vakıf görevlisi, imam, müezzin, bu çocuğu Rabbimin rızası için doğurup büyüteceğim diyen bütün anne-babalar, dik durmaya çalışanlar, Hac suresinin 41. ayetini avuçlarına yazarak her gün ona bakıp da haber bülteni izlemeye çalışanlar, dünyadaki olayların asıl hükümdarının Allah olduğunu takdir edecek yürek sahipleri... bu ayetten ne anlarlar: Akıbeta yetişmem mümkün değil. Demek ki akıbeti oluşturacak işlerden birini yapıyorum ve bugün çalışıyorum, yarından mesul değilim.

Biz ümmet-i Muhammed olarak, dünya bugün düzelsin diye derdi olan bir ümmet değiliz. Düzelsin isteriz; düzeliş düzelmediğinde ise acelemiz yoktur. Bugün bir çocuğu hafız olarak yetiştiriyorsam, ders yapıyorsam, sabah namazında ezan okuyup Müslümanlar'ı camiye çağırıyorsam bu; dünyanın tamamı bugün namaz kılsın diye değildir. Namazlı bir dünyaya sonunda Allah kavuşturacak. Kur'an'a göre hükmedilen bir dünya Allah'ın eliyle olacak. Ben bugün, benim durduğum yerde zincir kopmasın diye uğraşacağım.

Biz yarınların yatırımını yapıyoruz; bugün halka atıyoruz, yarın ve öbür gün de atılacak... Sonunda Allah hükmünü verecek.

Demek ki kırbaç yiyen Bilal-i Habeşî, o kırbaçları bugün Sultanahmet'te ezan okunsun diye yemiştir. 1930'larda İslam sinsi sinsi yok edilmek istenirken odunluklar, kömürlükler ve ormanlarda Allah'ın ezanını susturmamak için gayret edenler de bugün okunan ezanların enerjisini kurdular. Ümmet olmak da bu demektir zaten. Bütün insanlık bandı üzerinde kendini görmek bu demek.

Ben öleyim de akan kanım toprağı yeşertsin diye düşünmekle başkaları ölsün ve ben o yeşilliği göreyim diye düşünmek, ümmet olmak ve olmamak arasındaki farktır. Mümin, **وَاللَّهُ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ** ayetini duydukça bunu anlar.

وَاللَّهُ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ bir sırdır. Bu sırrı yakalayanlar, bir hiç durumunda olduklarını anlarlar. İftira edilmiş, malı elinden alınmış, hapse atılmış... olsun. Ümmet-i Muhammed devam ediyor. Bunu onlarca örneğiyle keşfetmemiz mümkündür.

Şeyh Şamil'i hepimiz biliyoruz. Ne kahraman adamdı; çarla o kadar savaştı, dinini ve namusunu korudu. **وَاللَّهُ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ** mantığına baktığımızda da bugün, yüz seneye yakın zaman insanlığı kemiren Komünizm'den sonra gördük ki Şeyh Şamil'in can verdiği topraklarda ezan yeniden yükselmeye başladı. İşte **وَاللَّهُ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ** budur. Hâlbuki "sen bana dokunma, ben de sana dokunmayayım; sen şarabını iç, ben de namazımı kılayım" deseydi Şeyh Şamil, o zaman eriyip gidecekti İslam. Çünkü kendini düşünmüş olacaktı.

Bunu örneklendirmek için tarihe uzun yolculuklar yapmamıza gerek yok. Kendimize ve sabah namazına kalkarken sabrımıza bakalım. Genç kızların, emsallerinin saçılıp savrulmasına karşı, "buluğa erdiğim günden itibaren başımı açmam Rabbim" diye sebat etmelerinin daha sonra nasıl bir annelik olarak ve bir neslin aslı olmakla şereflendirildiğine bakalım.

Değil Suriye, Arap Yarımadası olduğu gibi helak olsa -lâ kadderallah- bile oturup kahrolmamam gerekiyor. Neden? Çünkü **وَاللَّهُ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ**

Enes ibni Nadr, Resûlullah'ın öldürüldüğü şayiası çıktığında ne dedi? Kalktı, dikildi ve "Madem Muhammed öldü, biz ona iman edenler olarak öldüğü yolda niye ölmüyoruz!" dedi.

وَاللَّهُ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ kafası budur işte.

وَصَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.